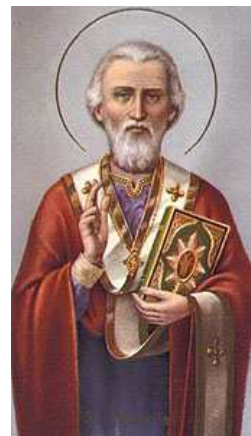

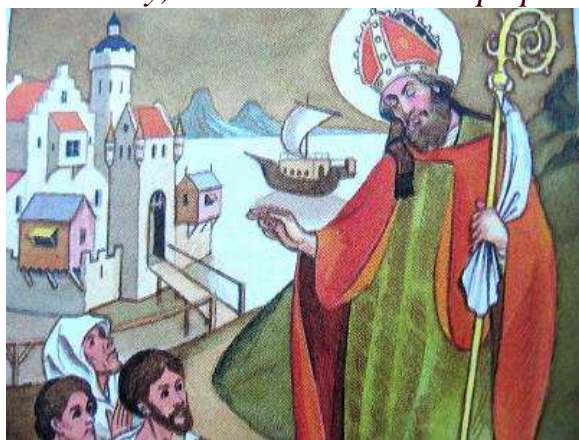
Svatý Mikuláš,

narodil se asi v polovině 3. století

patron: *Ruska; ministrantů; dětí; panen; poutníků a cestujících; advokátů, soudců, notářů, obchodníků, lékárníků, hostinských, obchodníků s vínem, výrobců a obchodníků s parfémů, lodníků, rybářů, námořníků, vorařů, mlynářů, pekařů, obchodníků se zrním a semeny, řezníků, sládků, lihovarníků, sedláků, tkalců, obchodníků s krajkami a sukrem, kameníků, dělníků v kamenolomech, knihářů, knoflíkářů, svíčkařů; hasičů; zajatců; za šťastnou svatbu; proti nebezpečí vody a na moři; ke znovuzískání ukradených předmětů; proti zlodějům*

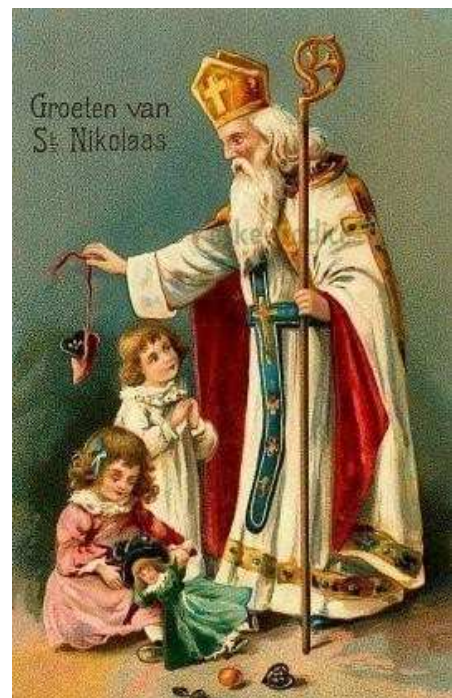
Mikuláš, občan Patery, byl synem bohatých a bohabojných rodičů. Narodil se asi v polovině 3. století, jeho otec se jmenoval Epifanes, matka Johana. Když dospěl do jinošského věku, vyhýbal se prostopášnostem ostatních chlapců, raději chodil do kostelů a snažil se zapamatovat si z Písma svatého vše, co byl schopen pochopit. Po smrti rodičů začal přemýšlet, jak užít tak velké bohatství ne k světské chvále, ale ke slávě Boží. V té době jednoho dost urozeného souseda nouze donutila, že se rozhodl uělat ze svých tří dcer nevěstky. Když se to světec dověděl, zhrozil se takového zločinu, zabalil do kusu látky velkou hroudu zlata, hodil ji v noci oknem do jeho domu a tajně se vzdálil. Když ten člověk ráno vstal, našel hroudu zlata, vzdal Bohu díky a vystrojil svatbu nejstarší dceři. Ne dlouho nato sluha Boží opakoval svůj čin. Soused opět našel zlato, z celého srdce děkoval Bohu a rozhodl se, že bude od této chvíle bdít, aby věděl, kdo mu pomáhá v jeho nouzi. Za několik dní Mikuláš vhodil do jeho domu dvojnásobné množství zlata. Jak zlato zazvonilo, soused se probudil, pustil se za utíkajícím Mikulášem a volal na něho: "Zastav se, abych se mohl podívat, kdo jsi." Pak se rozběhl rychleji a poznal, že je to Mikuláš. Vrhł se před ním na zem a chtěl mu líbat nohy, Mikuláš to však nepřipustil a žádal ho, aby ho neprozradil, co živ

bude. Když později zemřel biskup města Miry, sešli se biskupové, aby se oné církevní obci postarali o nového biskupa. Byl mezi nimi jeden biskup těšící se velké vážnosti, na jehož volbě záviselo rozhodnutí ostatních. Tento biskup vyzval všechny, aby se postili a modlili. V noci pak uslyšel hlas, který mu přikazoval, aby ráno pozoroval vchod do kostela, a koho uvidí prvního přicházet ke kostelu, toho aby vysvětil na biskupa. Oznamil to ostatním biskupům a vyzval je, aby se všichni modlili, a sám dával pozor přede dveřmi kostela. A kupodivu v ranní hodinu, jakoby seslán Bohem, přišel ze všech nejdřív Mikuláš. Biskup jej uchopil za ruku a zeptal se

ho: "Jak se jmenuješ?" On odpověděl: "Mikuláš, sluha vaší svatosti." Zavedli ho do kostela a posadili ho na biskupské křeslo, třebaže se velmi zdráhal. Mikuláš ve všem zachovával stejnou pokoru a vážnost mravů jako dříve, bděl na modlitbách, umrtvoval své tělo postem, pokorně přijímal každého, zaníceně povzbuzoval a přísně domlouval. V biskupském úřadě byl Mikuláš vzorem dokonalé lásky k Bohu i bližním. Jednou se rozšířil v celé diecézi svatého Mikuláše veliký hlad a nikdo neměl co jíst. Když muž Boží uslyšel, že do přístavu připluly lodi s nákladem pšenice, hned tam šel a prosil námořníky, aby pomohli hladem sužovanému lidu a dali jim aspoň sto měric z každé lodi. Oni mu řekli: "Netroufáme si to učinit, otče, neboť obilí bylo naměřeno v Alexandrii a my je musíme odevzdat v císařských sýpkách." Světec jim řekl: "Učiňte nyní, oč vás prosím, a ve jménu Božím vám slibuji, že vám u císařova výběrčího nebude nic chybět." Námořníci to učinili, a když pak odevzdali císařovým úředníkům stejné množství obilí, jaké přijali v Alexandrii, vypravovali o tom zázraku a velkou chválou vynášeli Boha v jeho služebníkově. Muž Boží pak rozdělil obilí podle potřeby každého tak, že zázrakem nejen stačilo po dva roky k obživě, ale ještě ho zbylo dost k setbě.

Podle jedné legendy prý surový hostinský rozsekal na kusy tři chlapce, naložil je do kádě a Svatý Mikuláš je opět vzkřísil k životu. Když císař Dioklecian vydal rozkazy, aby byli křesťané pro víru stíháni a mučeni, nepřestal Mikuláš vyvracet modlářské pověry a povzbuzovat věřící ke stálosti. Později byl zajat, poslán do vyhnanství a uvězněn. Avšak nezmalomyslně vděčně a radostně snášel toto utrpení. Po pětiletém žaláři se opět vrátil ke svému pastýřskému úřadu a pracoval dále neúnavně na vinici Páně. Když se Mikulášovy dny naplnily a zemřel v Pánu, vytryskly z jeho hrobu dva prameny, které vracely chorým zdraví. Mikulášův kult se šířil asi po dvě staletí po smrti Mikuláše, přesáhl na celou řeckou církev, později i na slovanské země. K největšímu Mikulášovu uctívání došlo od 8. století v Rusku, jehož je od té doby patronem. Váhavě se pak šířil Mikulášův kult také v Evropě, např. od 10. století v Německu, Francii a Anglii. Italští námořníci nebo piráti uloupili v r. 1087 ostatky biskupa Mikuláše ze sarkofágu náhrobního kostela v Myře a přinesli je do Bari v Apulii. V Bari postavili k uchování drahocenných ostatků baziliku sv. Mikuláše.

atributy: mitra a berla; tři zlaté hroudy, měšce s penězi, koule nebo jablka; tři chlapci v kádi; tři chleby na knize; kotva a loď; zajatci; žebrák.